

Rom 14, 11

11: For det står skrevet: Så sant jeg lever, sier Herren, for meg skal hvert kne bøye seg, og hver tunge skal bekjenne for Gud (sv: varje tunga skall prisa Gud).

For det står skrevet. En apostels tale er like guddommelig gitt ham av Herren, som profetenes tale i Det gamle testamente. Likevel ser vi hvordan apostlene, og til og med Herren Kristus selv, siterer ord fra Skriften, som for dem var Det gamle testamente. Dette er ikke bare et tankevekkende tegn på hva slags bok Den Hellige Skrift er, men vitner også om at apostelen med sitat fra Skriften ville legge ennå mer tyngde i sitt eget budskap. Det var ikke nok for ham bare å bære fram sitt eget budskap om at vi skal alle sammen stå for Kristi domstol (som jo dessuten er forkynt oss av Herren selv). Paulus ville også stadfeste det med ord fra Den Hellige Skrift. Disse ordene er tatt fra Jes 45: 23, riktignok ikke gjengitt ordrett, men i sak samme budskap. Mens profeten sier det slik: "Jeg har sverget ved meg selv ...", har apostelen gjengitt det som direkte uttrykt av Herren selv: "Så sant jeg lever (egentlig bare: Jeg lever), sier Herren". Så hopper Paulus over noen ord, og tar så med igjen det som berører hans eget emne: "for meg skal hvert kne bøye seg ..."

Selv hos profeten i GT handler disse ordene om Kristus. Det kan vi se av versene foran, hvor det tales om ham som de skal vende seg til fra alle jordens ender, for å bli frelst. Men bare det faktum at Paulus siterer disse ordene fra Skriften for å understreke det han nettopp har sagt om Kristus, stadfester konkret at de profetiske ordene taler om ham. Og hva er det så vi skal lære av dette budskapet? I tillegg til det egentlige målet med denne teksten, kan vi også her se et vitnesbyrd om Kristi sanne guddom; - alle knær skal bøye seg for ham. Dette taler Paulus ennå klarere om i Fil 2: 10-11. Der anvender han de samme profetiske ordene, og sier at "i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i den himmelske verden, og deres som er på jorden, og deres som er under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære" (konf. Heb 1: 6, 8, 13). Og spesielt når det gjelder den siste dommen, har Herren Kristus selv ikke bare sagt at det er ham som skal forestå den, men også at dette skal være et tegn på at han er satt like høyt som Faderen i ære og makt. For slik lyder hans ord: "For Faderen dømmer ingen, men han har overgitt hele dommen til Sønnen, for at alle skal ære Sønnen, slik de ærer Faderen" (Joh 5: 22-23, konf. Apg 17: 31).

Dette er den lærdom vi rent umiddelbart kan trekke av disse profetiske ordene. Men i praksis vil apostelen med dette budskapet spesielt ha sagt at når alle knær én dag skal bøyes for den store dommeren, så må også hvert eneste menneske daglig vokte seg vel for å trenge seg inn på hans enevelde, og sette seg opp som dommer over menneskenes hjerter og tanker - som jo alle bare skal stå til regnskap for den store og evige kongen. Og her skal vi også alle lære at når alle skal frykte og bøye seg for ham, så skal ikke vi frykte og bøye oss for svake mennesker og deres vekslende dommer. Vi skal alltid la Herrens allvitenhet være det vi fester blikket til (som Paulus også lærer i 1Kor 4: 3-5). Ellers blir vi bare "menneskers trelle". En kristens samvittighet bør være rettet mot Gud og hans dom. Og denne lærdommen av teksten uttrykker også apostelen selv i neste vers.